

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 45.

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, 21 Octobrie, 1896.

România are fericire de a primi ca oșpeți capetele încoronate ale țărilor vecine, cu cari trăiește în relațiuni de prietenie.

Încă sunt în viață memoriile dărilor de răză distincțiune, când Impăratul și Rege al imperiului Austro-Ungar a vizitat părechia regală română, capitala țerei, grandioșele fortificațiuni făcute pentru apărarea țerei, și în cele din urmă locurile feerice dela Sinaia, unde părechia regală petrece dăile de vară.

Viguroșă armată română cu eroismul vechilor osteni români a luat parte la războiul ruso-turc, și de ani 19 gloria armatei române strălucește ca corună de diamant, și între instituțiunile tinărului regat ea ocupă locul prim.

Armata a asigurat României locul de onoare între statele europene, ea a făcut posibilă o dezvoltare pacinică a celorlalte instituțiuni.

Și sub siguranța generală de armată s'au dezvoltat normal și îmbucurătorii celorlalte instituțiuni ale statului.

S'au îmbunătățit administrațiunea, s'au regulat prin legi corespunzătoare justiția, comerțul și agricultura.

Avânt îmbucurătoriu a luat instrucțiunea publică în țără, și pagina acăsta de aur din istoria dezvoltării României va rămânea vecinic deschisă pentru conservatori, cari au știut crea stabile instituțiuni pentru știință și cultură.

Ochii sufletești ai monarhului nostru de bună sēmă au cunoscut starea de progres, în care se află România, și în special rolul elementului românesc în problema cea grea a civilisării orientului.

Vizita monarhului nostru în România a fost cea mai eclatantă recunoștere a faptului, că elementul românesc are rolul de civilisator în orient.

Acăsta o au știut aștepta în special și bărbații conducători din România, de aceea am asistat la frumosul

spectacol, că toți bărbații politici din România, întrăgă pressa fără excepțiune, fără considerare la colorit politic, a salutat din totă inima sosirea monarhului nostru în capitala României, petrecerea lui pe pământul vecinului regat.

Petrecerea tinărului rege al Serbiei în capitala României se lăgă de frumoșă corună de flori, care s'a împletit când cu vizita monarhului nostru.

Ea constată bunele relațiuni dintre cele 2 dinastii, bunele relațiuni între cele două țări vecine, și nobila năsuință de a le cultiva acele și în viitor pentru binele și prosperarea popoarelor ortodoxe din Serbia și România.

Credem, că regele Alexandru se va simți bine în România. În vinele lui izbucnesc și ceva din sângele românesc.

Ne asociem și noi la manifestațiunile de bucurie ale românilor din România liberă.

Resultatul alegerilor dietale pentru parlamentul nostru în primele trei dăile este următorul:

Liberali (guvernamentali)	277
Independisti (kossuthisti)	47
Naționali (apponyisti)	33
Poporali	20
Fără partid	9
Ugroniști	8
Independisti neîntrați încă în partid	3
Alegeri supletorii	8
Suma	405

Va se dăcă majoritatea covârșitoare a guvernului față de toate celelalte partide, atât singuratic, cât și în total, e asigurată

Români au fost aleși până acum 8 inși: 6 guvernamentali, 1 național și 1 fără partid.

Guvernul n'a ales de loc între mijlocele de cari a dispus pentru de a învinge total opozițiunea. Și a și raportat o învingere întocmai ca alui Pyrrhus. Opoziția a fost bătută cu totul; nu numai deputați mai de a

doă și a treia mână au rămas afară fără mandat pentru sesiunea parlamentară viitoare, ci și matadori frunțași și conducători chiar. Și ce e mai curios, acăsta s'a întâmplat chiar și în unele cercuri liberale. N'a fost realeși d. e. Ugron, Beothy, contele Szapary, Wekerle, Iokay, Kovács, Szerderkényi, contele Andrássy și Izekutz, tot persoane însemnate pentru parlamentul magiar.

Se vede, că br. Bánffy, când a luptat cu atăta tărie pentru trântirea conducătorilor opozițiunei, a avut în vedere dăcerea, că bate-voi păstoriul și se vor risipi oile.

Vai însă de o astfel de învingere. Un parlament fără opozițiune la locul ei, însuși își pregătește mormântul.

Noi n'avem de a ne bucura de învingerea nici a unei partide magiare, nici pentru de a ne exprima condolențele pentru decimarea cutăreia, căci nici una nu ne-a făcut nici un bine nici până acum; regretăm însă, că aleșii deputați români au intrat în partidele magiare așa fără nici o condițiune pentru interesele noastre naționale și fără nici un program al lor propriu barem.

Dar ce e mai regretabil, e împregiurarea, că poporul a mers la alegeri, nu condus de conducătorii lui naturali — cu puține excepțiuni, — ci condus de străini, pentru interese străine.

Ce dăcă la acăsta passivității? Au lucrat ceva conducătorii partidului național român pentru împedecarea poporului de a lua parte la alegeri?

Nu se vede nici o urmă, căci chiar și în puținele locuri pe unde s'au ținut conferențe pentru apărarea passivității, chiar și acolo poporul a pășit de sine ori condus de străini la alegeri. Deci și dacă au lucrat pe undeva câte ceva, poporul nu i-a ascultat.

Și totuși nici acum nu vreau să înțelegă, că pasivitatea mai multă stricăciune ne face prin demoralisarea poporului, decât că am păși la lucru, chiar lucrând înzadar deocamdată, căci suntem convinși și noi, că mari rezultate nu vom avea momentan, dar vom creșce poporul pentru luptele politice în favorul lui și la timpul potrivit își va șci validă puterea de care dispune și va conștringe pe dușmanii lui la o pace onorifică

pentru ambii, în favorul tuturor naționalităților din patrie.

Când va șosi acest moment, credem, că timpul nu e tocmai departe, judecând după semnele de activitate ce poporul a manifestat aproape spontan din incidentul acestor alegeri.

Răspunsul lui Bismarck. Principele Bismarck răspunde la cele dăse de Reichsanzeiger la descoperirile sale din Hamburger Nachrichten. Eată ce dăce această foaie inspirată de dănsul:

Nu recunoscem, că evenimentele diplomatice din cestiune ar aparține celor mai stricte secrete de stat. Menționatele pertractări germano-rusesci aparțin istoriei și arhivei; ținerea lor în secret n'a fost necesară nici pentru Germani, nici pentru tripla alianță. Singur la dorința Rusiei s'a întâmplat, și poziția care a descepat atunci acăsta dorință, de a dispărut. După părerea noastră, ar fi fost în interesul Germaniei aducerea afacerii în deplină publicitate, pentru că întreaga afacere n'a fost așa ceva pentru ce ar fi trebuit să ne rușinăm, ci tot supusul pacinic al imperiului ar fi privit înapoi cu multă mire la eveniment. Afirmățiunea, că învoala germano-rusă expirată în 1890 este perfidie față de tripla alianță, e luată din vânt înaintea tuturor acelor, cari o cunosc și cari au cetit și numai fugitiv convențiunile triplei alianțe. Textul triplei alianțe permit Austro-Ungariei încă și aceea în cazul unei încurcături germano-franceze, ca să pōtă rămână neutră și în cazul, dacă Francia ar ataca pe Germania, dar' pentru aceea nimeni nu i-a trecut prin minte, ca să arete în două fețe poziția Austro-Ungariei față de tripla alianță. Și dacă — vorbind în teorie — Germania ar ataca fără provocare pe Rusia, atunci conform învoalei triplei alianțe, Austro-Ungaria n'ar putea fi îndatorată, ca să ia parte în resbelul german de cucerire contra Rusiei. Dacă guvernul Rusiei ar fi aplicat, după părerea noastră, încă și ađi ar fi recomandat, bil ca să se renouăscă acest contract,

FOIȚA.

Documente pentru limbă și istorie.

(Urmare.)

Transl., ex Hung. ad Nr. 10123, 1818.

Indreptare

pentru mai ușor aducerea Vitelor, din Bucovina, și trecerea lor prin Ardel la Tera Ungurască.

1. Fiește carele, cine se neguțitorește cu Vite, când pornesce cu cioporul de Vite din Tera sa, este datoriu, atăți Măciucași (Hăitai) ași câștiga, de câți va avea lipsă.

2. Când neguțitorul sosește cu Vitele la careva Sat, dela cei mai Mari ai Satului atăția Măciucași se cēră, de câți va avea lipsă, și aceștia se fie datori pentru 30 de crețari de fiește carele om a rëndui atăța, de câți va fi lipsă. cari vitele a-le petrece, nu mai departe, ci numai până la alt Sat mai aprōpe, vor fi datori, și decumva supt mână acestor ȳmeni spre ajutoriu rënduiți s'ar întempla pagubă în Vite, dănsii se îndatorăză a răspunde pentru pagubă, și a plăti acea pagubă, îndatorându-se așa dară și Neguțitorii ași prinde, nu străini, ci cunoscuți, și avuti Măciucași, căroră se oprește a primi măcar ce feliu de ȳmeni.

3. Nu va fi slobod nici odată supt nici un feliu de pretext în locuri oprite și întră sāmănături a da loc de pășune la acest feliu de vite, cu atăta mai vĕrtos, căci mai cu samă pentru acest feliu de

pășune în locuri oprite s'au obicinuit întră stăpânii locurilor, și întră Gazdele Vitelor a se pricinui bătai și învrăjbiri, și a da prilej spre trăsături și storșături.

4. Când acest feliu de Vite de Neguțitorie pe hotarul slobod a ȳre căruia Sat, adecă unde este călcătură, preste nōpte vor dormi, atunci nu mai mult, ci de totă Vita câte un crețariu se se plătescă, cari bani la lipsele cele de obște ale Satului se se întrebuinteze; însă nici mai marilor Satului, nici altor locuitori pentru dormirea Vitelor în câmp mai mult a trage, precum și pentru trecerea Vitelor ȳua preste hotarul ȳre căruia Sat a primi ceva Taxă nu va fi slobod. Mai pe urmă

5. Decumva totuși s'ar întempla, ca acest feliu de Neguțitorie se se păgubăscă, atunci aceștia se se jeluăscă la Solgăbirolul cel mai aprōpe, care se ține de acel Tirculuș, a căruia datorie va fi, cât mai îngrab a le face destul. Eără de cumva lucru așa de mare va fi, cât peste puterea unui Tist de jos de Varmeghie sau de Scaun ar trece, atunci se năzuăscă la Tistia cuviincioșei Iurisdicții, unde decumva facearea îndestulării așe pripriă nu s'ar putea mijloci, la acăsta întemplare, spre partea păgubitelui Neguțitoriu se se rënduăscă asistenție Fișcușiască, pe lēngă care, tocmai de n'ar fi Neguțitoriu de față, lucru se curgă cu graba jos, și paguba, cu ascultarea amēndoror părți fără zăbavă, se se plătescă îndărăpt

Cluj, în 14 dăile Septembrie 1818.

12479. 1823.

Cu numele Chesaro Craești

și apostolceștii sale māriri, marelui prinț al Ardēlului, și grofului secuilor, preamiloștiului nostru Domn Domn.

Pentru împedecarea schimosirii, érá osebit pentru aceia, cari de frica Cătanitului Mădulărele trupului se a le schimosi și a le chilăvi, nu se spăimântăză, s'au milostivit Prea înălțata sa Mărire prin Prea milostivul se u decret Craesc de Curte la anul 1784 Maiu în 22 de dăile supt Numărul de Curte 984 eșit, și cu numărul Guvernialicesc 5503 însemnat preamiloștivește a porunci; ca acest feliu de Persōne, cari însuși pe sine se vor schimosi, la așa întemplare, decumva pe lēngă schimosirea lor spre purtarea armelor ar fi harnice, se se asentăluăscă întră Recrute, érá decumva prin acăsta de purtarea Armelor s'ar fi făcut neharnice, în vremea Bătăii lēngă Tunuri, și Cară tăbărești se se primăscă, érá în vremea Păcii la Robie de ȳcece ani se se judece; întracelaș chip, ca decumva s'ar începe Bătăii așisăderea lēngă Tunuri, și Cară tăbărești în slujbă se se întrebuintăză, însă implinindu-se vremea Robiei la slujbele Tunurilor, și Carălor tăbărești se se însemnează, (prenotăluăscă) și acăsta pedepsă fiește căruia Schimositoriu cu prilejul publicații Deliberatului asupră-i făcut, se se facă cunoscută.

(Va urma).

a cărui prolongire în 1890 l-au respins și a cărui publicare de acum a agitat în presă în atâta măsură sentimentul moral al acelor partide, cari înainte de 1890 s'au luptat contra imperiului, ăr după 1890 s'au înrolat în serviciul aceluia. Afirmatiunea, că aducerea în publicitate a acestui secret de stat, s'a întâmplat spre paguba imperiului german, o aflăm cu totul fără basă. În contractul rusesc, ce, durere nu mai există, vor cunoște orecând pătunderea adencă și consciențiositatea guvernării împăratului Wilhelm I. Încă și mai puțin putem lăsa fără cuvânt aceea întorsătură a articolului lui Reichsanzeiger, în care abdice de aceea, ca să „îndrepte neadevărul” său ca să „întregiască mancițiile”. Lucrul din urmă numai Reichsanzeiger l'ar pute face, dacă ar publica întreg contractul germano-rus atât de vehement atacat. În comunicatul nostru preste tot n'a fost nici un neadevăr, și presupunerea, că totuși ar fi, neîndreptătesce la aceea, ca în înțelesul legii de presă să pretindem rectificare dela Reichsanzeiger, în partea neoficiioasă a jurnalului.”

Acest răspuns a înfuriat și mai tare presa berlineză.

Ba afirmațiunea lui „H. N.”, că tractatul secret menționat dintre Germania și Rusia aparține deja istoriei și arhivei, „Naz. Ztg” dice, că asupra arhivelor numai guvernul dela putere pôte dispune și guvernele dela putere de obicei își susțin dreptul de a dispune asupra ținerii în secret. Apoi secret de stat a fost și aceea, că Germania a refuzat prelungirea acelu contract secret cu Rusia. „Berl. Tagbl”, amintesc, că încă nici aci nu e publicat memorandumul lui Fridrich cel Mare despre cauzele resbelului de șapte ani, ci se ține în secret, ca secret de stat.

„Hamb. Nachr.” într'un comunicat mai nou declară, că Austro-Ungaria n'a avut cunoștință despre contractul secret între Germania și Rusia și că tripla alianță este o garanță pacinică și că politica veche germană încă a înțeles necondiționat ca atare problema aceea, ca să susțină pacea europeană, căreia încă, și atunci va putea corespunde, dacă toți trei membrii alianței, singuratici său împreună, s'ar acoperi cu tot astfel de contra-asigurare în contra resbelului agresiv, cum a fost și contra-asigurarea, ce, durere, pentru Germania, a expirat înainte de acesta cu șase ani.

Se vede, că bătrânul cancelar încă și astăzi dispune de destule puteri pentru ca se înceure din nou itele politice europene. Și într'adevăr, cu descoperirea menționată i-a și succes. Că va fi acesta în favorul pangermanismului, pentru a cărui învingere a lărat o viață întrégă, e încă un secret al viitorului.

Adunarea generală

a Despărțământului IV (Sibiin) al „Asociațiunii transilvane”.

Sibiin, 21 Octobrie v. 1896.

Eri, în 20 Octobrie v., 'și-a ținut despărțământul al IV-lea al Asociațiunii transilvane adunarea generală, conform convocării premerse, în localitățile scōlei gr. or. din Sibiin, Suburbiul Iosefin.

O parte a inteligenței române din Sibiin a plecat spre suburbiul Iosefin după orele 9 a. m., a luat parte la liturgia, s'evârșită în biserică „din grōpă” de parochul local Petru Simtion. După terminarea santei liturgii și după o scurtă revistă în cimiterul de lângă biserică, care cuprinde pentru noi multe și scumpe morminte, s'au adunat — cam pe la orele 11 cu toții în localitatea scōlei, unde directorul despărțământului Prea On. Domn Ioan Papiu, pretopresbiterul Sibiinului a deschis ședința prin următoarea vorbire:

Onorabilă adunare generală!

Stimaților Domni și iubiți frați!

Existența unui popor din marea familie a nēmului omenesc și puterea lui de viață se manifestă prin activitatea lui pe deosebitele terene ale vieții publice. Poporul român din cea mai depărtată vechime a fost

împins aprōpe de pe tōte terenale, și numai tărierii lui de viață, și alipirii lui tare de obiceiurile și datinele străbune avem să mulțămim, că mai existăm ca popor român. Bărbați cu carte am avut în trecut fōrte puțin, cei mai bătrâni ne aducem încă bine aminte, că numai cu 40—50 de ani înainte, abia era în comună preotul și cantorul, cari le tălcuia omenilor sfânta scriptură, și le putē da câte un sfat bun în multele nēcazuri și marile trebuințe ale vieții de tōte zilele; astăzi însă, laudă Domnului, s'a deșteptat și poporul nostru din somnul greu, și pāsesc cu energie pe calea culturai. Avem în fie-care comună scōlă, după starea noastră, destul de bine organizată și din generațiunea mai tineră nu este aprōpe nici unul, sē nu scie ceti și scrie.

Dar fiind-că împrejurările s'au schimbat și lumea a înaintat în tōți ramii de cultură, și înaintēză cu o iutlă ca de fulger, se căutăm și noi a ținē pași cu lumea cultă, dacă voim sē nu perim.

Între institutele cu menire de-a lumina și deștepta poporul pe lângă scōlă și biserică, punem la locul prim pentru nēmul românesc, instituțiunea culturală numită „Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român”. Activitatea acestei instituțiuni binefăcătore, dezvoltată în decurs de 35 de ani ai existenței sale, a adus rōde îmbucurătore, între altele sē privim numai la scōla de fete întemeiată și susținută de Asociațiune cu mari jertfe. Au nu este acesta fala și mândria noastră națională? De aici ese în fie care an un contingent destul de considerabil de eleve, cari răspândesc în limba dulce frumos vorbită pe lângă o cultură românească, și nobilele simțăminte naționale în sinul poporului, și cari mai târziu, cu mame, vor crește o generațiune demnă de spiritul timpului luminat în care trăim. Dacă dar Asociațiunea noastră transilvană urmărește acest scop nobil, și cultivă aceste simțăminte adevărat naționale în 33 de despărțăminte, ca tot atâtea vetre de ardere a focului sacru, din care se încăldesc mii de inimi românesce, putem noi cei din despărțământul acesta de lângă centru sē rămânem indiferenți și nepăsători? Cred că nu! Sē ne dăm dar și noi obolul cuvenit, sē contribuim și noi din cea ce avem, ca sprijinind pe bărbaii nostri, din fruntea Asociațiunei, cari pe lângă contribuiri materiale 'și-au pus în serviciul cauzei pentru ajungerea scopului tōtă puterea intelectuală a talentului lor cu zel și devotament, sē ne ținem de o fericire și onōre a ne numera între membrii Asociațiunei transilvane, se dăm pildă viuă, că noi cei de lângă centru ne scim însufleți de cauza poporului român, sē nu lăsăm sē ne întrēcă frații nostri din celelalte despărțăminte, cari și cu locul stau mai departe și în privința materială în cele mai multe despărțăminte stau cu mult îndereptul nostru.

Onoraților domni și iubiților frați! Cred că din cele expuse pe scurt în acesta modestă vorbire de deschidere a adunării prezente, ați putut cuprinde însemnătatea intrinșii noastre de astăzi, și veți binevoi a apreția mai mult voința de a căștiga inimile d-vōstre pentru spriginirea scopului, decât cuvintele prin cari mi-am dat silință a Vē pune în poziție de a cuprinde însemnătatea lui; de aceea apelând la simțământul D-vōstre de români adevărați, care simțământ de daniă și jertfire pururea a caracterizat pe părinții nostri, Vē salut cu iubire frățescă cordială, și dorind adunării noastre cel mai bun rezultat declar adunarea despărțământului nostru de deschisă.

Cuvintele presidiale au fost primite de publicul asistent, între cari numeroși membri din popor, cu aplause.

Imediat s'a purces la constituirea biroului, alegēndu-se notar pentru ședința prezentă dl Dr. Elie Cristea, secretariu consistorial.

Urmēză cetirea raportului general despre activitatea despărțământului în anul expirat prin membrul din comitet Dr. Nicolau Vecerdea.

Terminându-se cetirea raportului s'au ales 2 comisiuni, una pentru examinarea raportului în persōnele dlor Bardossy, inspector reg. în pensiune și Dr. Petru Șpan, prof. seminarial și alta pentru înscrierea de membrii noi și încassarea taxelor în persōnele dlor Demetriu Câmpean și Ioan Gărbacea.

Spre a-și putē îndeplini aceste comisiuni însărcinarea, ședința s'a suspendat pe mai multe minute.

(Va urma.)

La visita regelui Sērbiei în România

(L. T.) România, tinerul regat al fraților nostri de peste Carpați, pe ți ce merge se validează tot mai mult ca primul stat în Orient, de a cărui existență și fōrță puterile europene trebuie se țină sēmă. Tactul și înțelepciunea domnitorului, puterei de viață a poporului român, consciența și mândria națională dezvoltată la acest popor de bărbai providențiali și pe urmă zelul și abnegația, cu care acest popor a îmbrățioșat cultura pe tōte terenale tōte acestă au dus pe tinerul regat român pe o cale de propășire, ce stă fără păreche în Istoria mai nouă a popōrelor. Și n'au trecut decât câteva decenii decând frații nostri prin spiritul luminat a conducătorilor lor au înțeles semnul timpului și astăzi plini de admirațiune și fericiti trebuie sē constatăm, că regatul român a atins gradul de dezvoltare unde într'un timp atât de scurt nu credeam că va ajunge.

Câteva decenii în viața unui popor formează un timp relative fōrte scurt, și regatul român în câteva decenii a ajuns a fi respectat, considerat, iubit și căutat de tōte puterile europene. Astăzi regatul român are legături de prietinie și diplomatice cu cele dintău state din Europa. Astăzi vedem însemnătatea și mărirea acestui regat exprimată prin visitele ce se perondează în capitala României din partea domnitorilor străini.

Porțile triumfale, prin cari a trecut cel mai simpatice domnitoriu. monarhul nostru, încă nu s'au dărîmat, stindardele arborate, mărturia gloriei trecute și prorocia mării viitoare, încă tot mai fălăiau, pompa și splendoarea ăilelor de primire încă nu s'a șters, simțemintele sub impresiunea puternică a acelor ăile pline de mândrie națională încă băteau cu putere, când tōte aceste trebuiau, ca din nou sē se manifesteze.

Tocmai în anul acesta, când noi, frații lor, stăpâniți de niște omeni, cari vor sē schimbe destiul poporului român, cari viitoriul de aur al națiunii noastre vor al preface într'un viitoriu de sclavagiu, tocmai în anul acesta, dicem, când noi siliți am fost sē marcăm cele mai desperate acțiuni din partea dușmanilor nostri în direcțiunea mai sus arătată, ei, frații nostri au avut fericirea de a saluta pe pământul țerii lor pe doi dintre domnitorii Europei: pe Împēralul-rege Francisc Iosif I. și pe regele Alesandru al Sērbiei. Coincidența acesta de lucruri desminte în modul cel mai hotărît tendințele dușmănoșe dela noi și ne convinge pe deplin, că ochiul ager a spiritului de poet a străbătut cu adevărat în tainele viitoriului și a vēdūt vedeniă drēptă când a profestat: Viitoriu de a u r o m â n i m e a a r e . . .

Renumele, importanța și întărirea regatului vecin în mod firesc ne îndreptătesc și pe noi la un viitoriu mai bun.

Însemnătatea vizitelor din partea domnitorilor e în sine de o valōre absolută cu mult mai mare, decum aceea de fapt se manifestēză în afară. Scopul adevărat al acestor visite totdeuna este retăcut din motive politice mai înalte și tocmai de aceea din incidentul unei atari visite în cercurile diplomatice și în presă se fac cele mai riscate combinațiuni și sē șes planuri dintre cele mai fantastice. Fie-care explică și interpretēză faptul din al seu punct de vedere și de multe-ori și inspirat de cutare sau cutare isvor autentic.

Astfel de combinațiuni s'au născut din visita monarhului, cari tōte au culminat în afirmațiunea, că prin vi-

sita acesta se sfîștesce în mod solemn intrarea României în tripla alianță, deși cestiunea acesta, după cât noi scim a rămas și mai departe numai o hipotesă, căci ea de fapt în mod oficios nu s'a vestit. Ne-am făcut și noi reflexiunile noastre asupra acestei visite și am ținut în deosebi a accentua importanța deosebită ce 'i-se dă României din partea Europei și în consecuență îndreptățirea speranței noastre într'un viitoriu mai prielnic dezvoltării noastre culturale-naționale și preste tot mai fericit.

Tot asemenea se ocupă presa și de visita regelui Alexandru, cēcă după motivele acestei visite și trage conclusiuni diferite. În formă diferite, în fond se reduc tōte la două: regele Alexandru voește sē urmeze într'u tōte regelui Carol și prin urmare într'a și el în tripla alianță, și a două, că visita acesta este simplu un act de curtuasie și o reînnoire a vechilor legături de prietinie, ce totdeuna au existat între aceste două popōre. Cam în sensul acesta din urmă vorbesc și ăiarele din România, drept aceea „*depărtând ori-ce combinații de politică vulgară, salutăm cu un adevărat simțământ de iubire națională în visita M. S. regelui Alexandru I. consacrarea solemnă a amicitiei sincere între amēndouē națiunile vecine și dinastiile lor, aducēnd ca priinos acestui fericit eveniment respectuōsa și căldurōsa noastră urare pentru prosperitatea domniei și fericirea tinerului și iubiului rege al Sērbiei*”. E sērbătoresc acest ton al fraților nostri și ei pot vorbi astfel, căci au multe ăile de sērbătore. Vieța lor sufletescă trăsese ăile de fericire și mărire profetitoare și ei și țin a se arăta demni de iubirea și importanța, ce li-se atribue.

Constatăm și din acest incident, că ori din ce motive politice s'au făcut visitele menționate, ele au consacrat în fața tuturor puterilor însemnătatea indiscutabilă a regatului român, prin urmare și noi trebuie sē sperăm, căci una suntem, același sânge fierbe în vinele noastre, o viață are poporul român și nu se pōte, ca ei frații nostri sē se înalte la glorie și mărire, ăr noi frații lor sē decădem până la robie. Nu se pōte.

Inaugurarea portului dela Constanța.

La 16 a. l. c. s'au inaugurat lucrările dela portul Constanța, cu deosebită pompă, a două lucrare mărētă pe care o întreprinde România în scurtul rēstimp de câțiva ani. Legat cu podul de peste Dunăre, acest port va căpăta o mare însemnătate în Marea Nēgră, care va aducē multă prosperitate asupra țerei.

Portul vechiu, făcut de englezi, a fost prea mic, așa, că nici când marea era liniștită nu corespundea multelor trebuințe. Portul actual însă e mare, așa că în el încăp 35—40 vapōre mari de comerț, și sē va compune din două bazenuri mari, cu un mol pentru cărbuni și un anteport pentru adastarea la adăpost a vapōrelor înainte de descărcare. Afară de acestea, se vor mai construi dockuri mari pentru cereale și mărfuri. Peste tot, lucrarea va putea fi terminată numai în decurs de șase ani.

Inaugurarea lucrărilor, pe cari le execută Cassa Hallier din Francia, aceeași, care a refăcut portul din Marsilia, s'a făcut cu fōrte mare pompă în prezența Suveranilor și a înalților demnitari ai statului. Partea, pe care a luat-o la acēstă solemnitate populația dobrogenă și în special cea constantiană, a fost fōrte mare. Nici n'ai fi putut crede, că în Constanța sē fie așa de multă lume ca aceea ce a luat o parte fōrte căldurōsă la sērbările de inaugurare a mării lucrări de pace.

În tot drumul cortegiului regal, dela gară și până în port, era un val de lume, care aclama neconfenit; ăr pe înălțimile dinaintea portului, pe stâncile din dosul Cazinului, prin bărci, cari se legănuu a lene pe mare, o imensă mulțime de tōte națiile, în care românii predominau și din care nu

